FAINA
STUDIJA

KALĖDŲ PASAKA

Fėja, kuri bijojo *blykstės*

Paskaitykite šią pasaką vaikui namie ar pakeliui į fotosesiją. Garsiai ji trunka tris keturias minutes. Vietoj Emos galite sakyti savo vaiko vardą.

Kartą, kai lauke jau anksti temdavo, Ema su mama važiavo į fotostudiją.

– O kas ten bus? – paklausė Ema.

– Pamatysi, – nusišypsojo mama. – Tik žiūrėk atidžiai. Sako, ten gyvena fėja.

Studijoje buvo šilta ir tylu. Viename kampe stovėjo balti medžiai. Jų šakos buvo plonos plonos, o po jais gulėjo minkštos samanos: žalios, rudos ir pilkos. Jos kvepėjo tikru mišku. Atrodė, lyg kažkas būtų atnešęs gabalėlį stebuklingo miško ir paslėpęs jį čia, tarp sienų.

Ema pritūpė prie samanų. Ir tada pamatė: tarp jų kažkas sumirgėjo. Maža, ne didesnė už nykštį, su permatomais sparneliais.

Fėja.

Ji sėdėjo susigūžusi ir truputį drebėjo.

– Kodėl tu slepiesi? – pašnibždomis paklausė Ema.

– Dėl blykstės, – sušnibždėjo fėja. – Čia kartais kažkas taip ryškiai blyksteli, kad aš net užsimerkiu. O tu nebijai?

Ema pagalvojo. Ji irgi kartais bijodavo. Perkūnijos. Tamsaus koridoriaus.

– Gal pažiūrėkim kartu? – pasiūlė ji. – Kai dviese, nebaisu.

Fėja ilgai žiūrėjo į Emą. Paskui atsargiai išlipo iš samanų ir nutūpė jai ant peties.

– Gerai. Bet tada aš tau parodysiu savo draugus.

Jos pravėrė kitas duris, ir ten buvo žiema. Apsnigtos eglutės, baltas miškas ir tylu tylu, kaip ryte, kai pirmą kartą pasninga.

Po didžiąja egle sėdėjo meškučiai. Didieji, minkšti ir apsnūdę, įsitaisė tiesiai ant grindų. O mažieji buvo sulipę į eglę, ant pačių šakų.

– Jie nenori lipti žemyn, – sukikeno fėja. – Sako, iš ten geriausiai matyti, kaip žiba lemputės.

Lentynose prie sienos kažkas krustelėjo. Ema prisimerkė. Ten slėpėsi nykštukai. Jie buvo tokie šviesūs, kad lentynose beveik nesimatė. Tylūs ir labai kantrūs.

– Jie žaidžia slėpynių, – paaiškino fėja. – Jau labai seniai. Kiek jų suskaičiuosi?

O tarp apsnigtų eglių stovėjo baltas karuselės arkliukas. Fėja papasakojo, kad jis atkeliavo iš labai toli, iš Ispanijos. Tada jis buvo margas margas, bet žiemos miške panoro būti baltas kaip sniegas.

Arkliukas stovėjo rimtas rimtas.

– Jam reikia pagalbos, – sušnibždėjo fėja. – Jis nemoka šypsotis nuotraukose. Vos kas nors pakelia fotoaparatą, jis sustingsta.

Ema užsėdo ant arkliuko, apkabino jį per kaklą ir nusišypsojo taip plačiai, kaip tik mokėjo. Arkliukas pažiūrėjo į ją, ir jo akyse kažkas sužibo. Spragt! Fotoaparatas pagavo abiejų šypsenas.

Paskui jos grįžo į miško kampelį. Ten jau laukė fotografė.

– Nusifotografuosim prie samanų? – paklausė ji.

Ema linktelėjo. Fėja įsikibo jai į apykaklę ir užsimerkė.

Ir tada blykstelėjo. Ryškiai, baltai, kaip mažas žaibas.

Fėja atsimerkė. Ji tebesėdėjo Emai ant peties, sveika ir gyva, ir pradėjo juoktis.

– Tai tik tiek? – nustebo ji. – Jis visai nebaisus! Jis tik pagauna šypsenas, kad niekur nepabėgtų.

Nuo tos dienos fėja blykstės nebebijo. Bet slėptis samanose vis tiek mėgsta.

Todėl jei kada nors atvažiuosi į studiją, pažiūrėk atidžiai. Gal ji tavęs laukia. O gal tik tikrina, ar atsivežei savo šypseną.

Nuotraukos: Eglė Gendrėnaitė · Faina Studija · Gaižiūnų g. 4, Kaunas · fainastudija.lt